

Prokletije, Maja Jezerce 10 - 13. mart 2011

Sve prognoze najavljivale su lep i sunčan vikend kada smo mi planirali odlazak na Prokletije i ponovni pokušaj da se u zimskim uslovima u velikom broju popenjemo na Maja Jezerce, najviši vrh Prokletija. Akcija PSB-a, „Sećanje na Zvonka Blažinu“, u organizaciji tri planinarska društva – PD Pobeda i PSD Radnički iz Beograda i PD Hrid iz Plava, i ove zime okupila je veliki broj planinara iz Srbije, Crne Gore, Hrvatske, Bosne...

Iz Beograda smo krenuli u četvrtak oko 22 sata, a u Gusinje stigli u petak ujutru, oko pola 8. Tu smo se razdvojili u dve grupe. Jedna grupa od 10 planinara odlazi u dolinu Grbaja, sa namerom da se popnu na Očnjak i Volušnicu. Druga, znatno veća grupa planinara dolazi autobusom do Vusanja, gde se sastaje sa planinarima koji su došli sopstvenim prevozom.

Ropojana

U Vusanju (980 m) smo se prepakovali, natovarili velike rančeve na leđa i krenuli oko pola 10 pešice ka Ropojanskom Zastanu (1345m) i napuštenoj letnjoj karauli. Gazili smo po slegnutom i tvrdom snegu, tako da nismo upadali u njega više od 5 do 15 centimetara. U karaulu smo svi stigli do 13 sati. Tu smo zatekli planinare koji su već ranije pristigli iz Bosne, Rožaja, Niša, kao i iz drugih mesta. U našoj grupi bili su planinari iz Splita, Rijeke, Osijeka, Kruševca i drugih gradova Srbije.

Karaulu smo, nažalost, zatekli u još gore stanju nego što je bila prošle godine – potpuno zapuštena, prljava, sa nesnosnim mirisima koji su se širili na sve strane. Pokušali smo malo da je očistimo, postavili smo folije na podove i rasporedili se po prostorijama. Bilo je planinara koji su poneli i šatore, pa su ih vrlo brzo podigli pored karaule. Oko pola tri popodne, nas dvadesetak krenuli smo kroz šumu, da isprimo stazu do graničnog kamena, kako bismo olakšali kretanje grupe, kada u toku noći budemo krenuli na uspon.

Uživamo na suncu

Polazak u noć

Kolona

Nameštanje dereza

Rano smo legli kako bismo uhvatili što više sna. U pola 2 noću, stiže još oko 25 planinara iz Peći, Plava i Podgorice. Posle dogovora i podele zaduženja oko same organizacije kolone i uspona, krenuli smo tačno u 2 sata. Ukupno nas je bilo 117! Po mrklom mraku, sa čeonim lampama koje su svetlucale kroz tamu, već isprćenom strmom stazom kroz šumu, popeli smo se do graničnog kamena i Katunskih jezera na albanskoj teritoriji. Staza dalje vodi kroz Jezersku dolinu i gornju dolinu ispod Melisoresa. Vrlo brzo napredujemo. Odavno je svanulo, a već oko pola osam ujutru, bili smo na prevoju (2354m) između vrhova Kokerhavke i Jezerce. Odatle je staza mnogo strmija i zahtevnija. Tu nameštamo dereze, uzimamo cepine umesto štapova i pripremamo se za završni uspon.

Ka vrhu

Vreme je vedro i sunčano, vetar je slab, hladno je, sa mrazom i -8 stepeni Celzijusa. Staza je na nekim delovima nagiba od 60-65%, a sneg je sa tanjom ledenom pokoricom ispod koje je suv sneg – pršić, dok je na severozapadnoj strani staza potpuno zaleđena.

Strmi kuloar

Deo grupe na vrhu

Na vrh Maja Jezerce (2694 m) izlazi oko 100 planinara, od 9 do 10 sati. Pogled odozgo je predivan. Čisto plavo nebo iznad nas, a svuda okolo, zasneženi beli planinski lanci i vrhovi...

Ispod nas vidimo i prelepu dolinu Valbone. Posle čestitanja, nazdravljanja i fotografisanja, krećemo polako nazad.

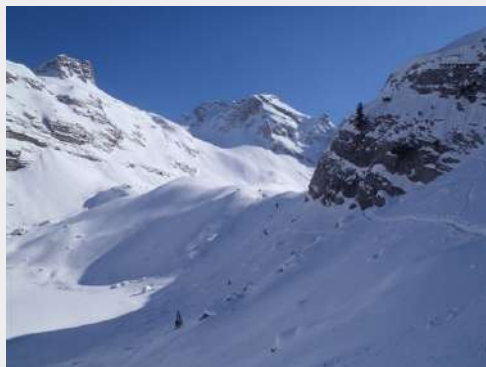

Bez komentara

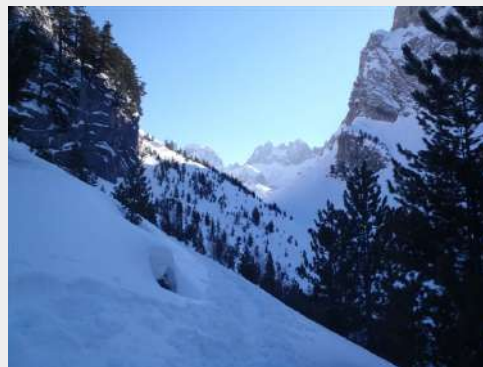

Povratak

Kako je zbog zaleđene i strme staze spuštanje mnogo opasnije i rizičnije, vođe uspona odlučuju da se na dva najkritičnija mesta postave užad kao osiguranja. Na visini od oko 2600 metara, pri spuštanju, jedan iskusni planinar i alpinista, u trenutku nepažnje skliznuo je sa staze i otklizao niz strminu 80 do 100 metara. Na njegovu veliku sreću i radost svih nas, prošao je bez ozbiljnih povreda i nastavio da se spušta do kampa, u pratnji nekoliko drugova koji su se spustili do njega. U karaulu smo pristizali sukcesivno, od pola 4 popodne do 7 sati uveče.

Još malo lepote...

... i još malo

Druga grupa boravila je u dolini Grbaja. Petoro planinara iznelo je opremu do vidikovca (1800 m), u Ljubokuć. S obzirom da im stanje snega na Očnjaku nije omogućavalo bezbedan uspon, popeli su jedan smer u tom masivu Karanfila. Drugih petoro planinara popelo se iz planinarskog doma na Volušnicu (1879 m).

Mrtvi umorni, ali zadovoljni zbog prelepog dana i uspešne akcije, vrlo rano tog popodneva i večeri uvukli smo se u vreće i zaspali dubokim, okrepljujućim snom. I zaslužili smo! U nedelju ujutru, krenuli smo pešice nazad ka Ropojani, obišli Savino Oko i Grlju, a u Vusanju ušli u autobus. Posle pauze u Gusinju, nastavili smo put ka Beogradu, gde smo stigli oko 22 sata.

Statistika: Na uspon na Maja Jezerce krenulo je 117 planinara, a na vrh se popelo oko 100 planinara. Pešačili smo 14 – 17 sati, prešli 26 km i savladali visinsku razliku od 1350 m. Celokupna akcija trajala je tri dana, na kojoj je prepešačeno 43 km i savladana visina od 2070 m.

Svi učesnici zaslužuju velike čestitke.

